

foreflaet, nemlig dem, som gaaer ud paa at ordne det dømmende eller afgjørende Moment, er der jo af den høitærede Minister reist høit vigtige Indsigelser. I det Dieblit, han selv erkjendte, at det maaskee vilde være det Rigtigste, enten at udvikle Synsmændsinstitutet, hvad jeg ogsaa antager vilde være det Rigtigste, eller at gaae til de Bestemmelser, der gjælde for Bandsynsmænd, har han heller ikke leveret det mindste Bidrag til Ordningen af denne Deel af Sagen, Men hvad bliver der saa tilbage af hele Forslaget? Naar man nu seer hen til den høitærede Indenrigsministers Udtalelser om, hvor magtpaaliggende det er ham at fremkalde et Gjennemsyn af hele Hegnslovgivningen, og naar man tillige betænker, at selv om det skulde være saa, at den høitærede Minister kom til at forlade den Post, han nu beklæder, man dog ikke kan antage, at Sager af den Art, der ikke have nogensomhelst politisk Betydning, skulde blive lagt tilside, fordi der stete et Ministerfliste, saa forekommer det mig, at man vel kunde være beroliget ved den Forsikkring, som den høitærede Minister har givet, at ville foranledige, at Indenrigsministeriet, selv om han skulde træde fra, — hvad jeg maa antage var hans Mening — tog Sagen i sin Haand; og jeg skal derfor virkelig høre det Ønske, at den ærede Forslagsstiller hellere vilde tage sit Forslag tilbage, end fremkalde en Forhandling, som vilde blive overmaade vidtløftig, naar der for Alvor skulde gøres Noget i den Henseende, og dog neppe føre til Maalet.

H. M. Petersen: Det har noget overrasket mig at høre saamange Indvendinger imod § 1, sammenholdt med § 5, og navnlig den, at Forholdet efter disse to Paragrapher ikke kan opfattes saaledes, som jeg synes det maa kunne. Naar der er Tale om et Hegns Bestaffenhed, saa er Spørgsmaalet jo væsentligst dette, om det er for høit, for bredt, for langt eller maaskee fuldt af Huller, og naar der skal tages Bestemmelse om et Hegns Bestaffenhed og navnlig om dets Hvide og dets Brede, saa forekommer det mig dog, at man netop maa kunne komme ind paa det Punkt, som jeg har anført. Jeg har hørt mange Stridigheder om, at et Hegn var for stort

eller for bredt; jeg har hørt mange Trætter mellem Naboer, hvor den Eine har sagt: Du skal hugge dit Hegn, og den Anden har sagt: Nei, han vilde ikke, og at da den, som siger: „dette Hegn gjør mig Skade“, klager over Hegnets Bestaffenhed. Og hvorfor klager han? fordi Hegnet har den Bestaffenhed, at det er for høit eller for bredt, og dersom slike Tilfælde ikke kunne falde ind under det Begreb, jeg har forsøgt at opstille, saa kan jeg virkelig ikke forstaae det. Jeg har været bange for, at jeg forlangte for Meget, og det har derfor undret mig i høi Grad, at de fleste ærede Medlemmer, som have talt, have sagt, at der forlangtes for Lidt i Lovforslaget, men den ærede sidste Taler kom dog til det Resultat, at der var forlangt altfor Meget, idet det var lagt i Communalbestyrelsens Haand at bedømme, hvorledes et Hegn skulde være. Dette har netop været min Hensigt dermed, men det skal skee i Genhold til de bestaaende Bestemmelser i Forordningen af 1794 og under Hensyn til de locale Forhold, og jeg troer, at dette er udtalt saa tydeligt i § 5, som det vel er muligt. Det er ganske vist, at der kan være andre Stridsgjenstande end netop Skjelgrændsen med Hensyn til et Hegn, men Spørgsmaalet kan dog ikke let komme til at angaae Andre end Hegnets Bestaffenhed og Bedligholdelse, og det har rigtignok været min Hensigt, at, hvad disse Dele angik — naar den ikke angik Grændsen, eller at Hegnet muligviis var flyttet eller Sligt — skulde de communale Autoriteter skjønne, om de fremsatte Paastande, om de tidligere vedtagne Regler vare antagelige eller ikke. Dette har været min Mening, men derimod holdt jeg aldeles udenfor Alt, hvad der kunde kaldes Eiendomstrætter. — Det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (Klein) har sagt, at det var temmelig luxuriøst, at der var saa mange Autoriteter. Den ærede Taler er i Reglen, saavidt jeg kan forstaae, meget omhyggelig for at faae saameget ind under Domstolene som muligt, men det kalder jeg meget mere luxuriøst. Jeg har netop ved dette Forslag søgt at gjøre Sagen saa simpel som muligt, og det er min Overbeviisning, at Spørgsmaalet, om et Hegn er hensigtsmæssigt paa det Sted, hvor det